Kis Ernő

# Úgy beszélt vele, mint ember a barátjával

Mózestől Krisztusig,
az isteni természet útján

2026

# Impresszum

Cím: Úgy beszélt vele, mint ember a barátjával

Alcím: Mózestől Krisztusig, az isteni természet útján

Szerző és felelős szerkesztő: Kis Ernő

Lektor: Kis Ernő

Kiadás éve: 2026

Kapcsolat: info@istenitermeszet.hu

COPYRIGHT / JOGI NYILATKOZAT

© 2026 Kis Ernő. Minden jog fenntartva.

Az írás egésze és bármely részlete szerzői jogvédelem alatt áll. A szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül szigorúan tilos:

- A tartalom részleges vagy teljes megváltoztatása, átdolgozása.
- A könyv saját név alatt történő megjelentetése.
- A mű kereskedelmi forgalomba hozatala, árusítása.

Ez a könyv szellemi termék. Minden jogsértés jogi következményeket von maga után.

A könyv változatlan formában, Kis Ernő szerzőségének feltüntetésével szabadon letölthető és ingyenesen továbbadható. A letöltési oldal hivatkozása is szabadon megosztható.

Hacsak másként nem jelezzük, a bibliai idézeteket a Károli-fordításból, annak eredeti szóhasználatával közöljük. Saját szövegünkben a »Szent Szellem« megnevezést használjuk.

# Tartalomjegyzék

Impresszum.....2

Bevezetés.....4

1. Istennel járni: Mózestől Krisztusig.....5

2. Jézus nyomdokain: önmegtagadás és győzelem.....7

3. Az isteni természet részesei.....10

4. Érettség és szolgálat.....12

5. Hűségesen mindvégig.....13

Befejezés.....14

A szerzőről.....14

# Bevezetés

Mózesről azt olvassuk, hogy az Úr úgy beszélt vele, ahogyan az ember a barátjával szól (2Mózes 33,11). Ez a személyes kapcsolat a könyv kiindulópontja: mit jelent Istennel járni, figyelni a szavára és ragaszkodni hozzá?

Ennek az életnek az alapja Jézus Krisztus, aki által az Atyához járulunk. Jézust követve Isten akaratát cselekedjük, és már ebben a földi életünkben átformálódunk: Krisztus kiábrázolódik bennünk, és az isteni természet részeseivé válunk.

# 1. Istennel járni: Mózestől Krisztusig

*„Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színre, a mint szokott ember szólani barátjával;” (2Mózes 33,11)*

A találkozás sátra a táboron kívül állt. Mózes újra meg újra odament, miközben a nép a saját sátra ajtajából figyelte. Isten szólt hozzá, Mózes pedig kereste Őt.

Az ember és barátja beszélgetésének hasonlata a közvetlenséget fejezi ki. Mózes közel volt Istenhez, és félelemmel tisztelte Őt.

Az aranyborjúval elkövetett bűn után Isten azt mondta, hogy angyalt küld a nép előtt, de Ő maga nem megy közöttük (2Mózes 33,1–3). Mózes számára nem volt elegendő az ígéret földjének birtoklása. Isten jelenlétéhez ragaszkodott:

*„Ha a te orczád nem jár [velünk], ne vígy ki minket innen.” (2Mózes 33,15)*

Isten útját is azért akarta megismerni, hogy magát Istent egyre jobban megismerje:

*„Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted.” (2Mózes 33,13)*

Más dolog tudni Istenről, és más dolog Istennel járni. Mózes életében az ismeret nem maradt puszta tudás. Beszélt Istennel, hallotta szavát, és amit hallott, annak következménye lett az életében.

Mózes története az Istennel való kapcsolat értékét tárja elénk. Mi Jézus Krisztus által járulunk az Atyához:

*„Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (János 14,6)*

Jézus a Pásztor, aki ismeri és vezeti az övéit. Így beszélt róluk:

*„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:” (János 10,27)*

Jézus azokhoz is szól, akik nem hisznek neki. A hangját csak az ő juhai hallják meg. Nem kell elmagyaráznunk neki, kik vagyunk. Ismeri azt is, amit mások nem látnak bennünk.

Isten Igéje megismerteti velünk Isten akaratát, és tanít bennünket arra, hogyan éljünk. A Szent Szellem segít megértenünk Isten szavát, és személyesen vezet bennünket.

Jézus követése nem merül ki abban, hogy ismerjük a tanítását és egyetértünk vele. Amit mond, azt meg is tesszük. Önként követjük, mert szeretjük Őt.

*„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (János 14,15)*

# 2. Jézus nyomdokain: önmegtagadás és győzelem

*„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róma 8,7)*

Testi természetünk a bennünk jelentkező, bűnre csábító hajlamokban és indulatokban mutatkozik meg. Amíg ezek szerint éltünk, a test uralma alatt állt a lelkünk és a szellemünk is. Gondolatainkkal, érzéseinkkel és akaratunkkal a test kívánságait szolgáltuk, Isten akaratával szemben is. Az Istennel való kapcsolatunk alapja Krisztus megváltása:

*„Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele.” (Róma 5,10)*

Krisztus halála által megbékéltünk Istennel. Akik befogadják Jézust és hisznek az Ő nevében, Istentől születnek (János 1,12–13). A Római levél hatodik fejezete az Ő halálával kapcsolja össze a mi új életünket is. Az óember a bűnnel egyetértő régi énünk. Krisztussal együtt megfeszíttetett, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek (Róma 6,6). Az újember már nem ért egyet a bűnnel, és Isten akaratához ragaszkodik. A bűnre csábító kívánságok továbbra is jelentkeznek, de nem egyezünk bele abba, amire csábítanak. Pál ezért így szólít fel bennünket:

*„Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róma 6,11)*

Hitben fogadjuk el, amit Krisztus elvégzett. A bűn nem uralkodik azokon, akik Krisztushoz tartoznak.

Jézus földi életének irányát ő maga mondta ki:

*„Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.” (János 6,38)*

Innen tudjuk, hogy volt saját akarata, amiről később a gecsemánéi kertben történtek kapcsán is olvasunk:

*„Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lukács 22,42)*

Ebben is követjük Őt. A saját akaratunkat abban tagadjuk meg, amiben Isten akaratával ellenkezik.

*„Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek:” (1Péter 2,21)*

Jézus minden kísértésben bűn nélkül maradt (Zsidók 4,15). Szenvedett, amikor megkísértetett, és segítségünkre van a harcban:

*„Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.” (Zsidók 2,18)*

A kísértés és az elkövetett bűn különbségét Jakab világosan leírja:

*„Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfoganván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” (Jakab 1,14–15)*

A bűnre csábító kívánság jelentkezése önmagában még nem elkövetett bűn. A döntő pont a beleegyezés.

Pál együtt ír Isten munkájáról és a mi engedelmességünkről:

*„Annakokáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Filippi 2,12–13)*

Isten világosságot ad, hogy megértsük a helyzetünkben az igét. Erőt kapunk Tőle, hogy megtegyük, amit megértettünk. A kegyelem az engedelmességre tanít bennünket (Titus 2,11–12).

Pál a test cselekedeteinek megölésére int:

*„Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek, éltek.” (Róma 8,13)*

Amikor kísértve vagyunk, Isten világosságában felismerjük a bűnre csábító kívánságot. Nem egyezünk bele abba, amire csábít. Ellenállunk neki, és a Szent Szellem erejével megöljük a bűnre csábító kívánságot (Kolossé 3,5).

Segítségért bizalommal fordulunk Istenhez:

*„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsidók 4,16)*

Hitben támaszkodunk Krisztus megváltására és Isten segítségére. Az Ő erejével győzünk a kísértésben.

# 3. Az isteni természet részesei

*„Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.” (2Péter 1,3–4)*

Istentől születtünk, az Ő gyermekei vagyunk (János 1,12–13). Az Ő isteni természetében részesedünk: szeretete, jósága és türelme növekszik bennünk. Ettől nem válunk a teremtő Istenné.

Amint megöltük a felismert, bűnre csábító kívánságot, Krisztusban maradva tovább növekszünk az isteni természetben.

A gyümölcstermés feltételét Jézus így mondja el:

*„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15,5)*

Jézus azért jött, hogy életünk legyen, és bővölködjünk (János 10,10). Krisztusban maradunk, és a tőle kapott élet gyümölcsöt terem bennünk.

Pál megnevezi ezt a gyümölcsöt:

*„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Galata 5,22)*

Péter teljes igyekezetre int, amikor a növekedésről ír:

*„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.” (2Péter 1,5–8)*

Péter a hitből indul ki, és arra int, hogy teljes igyekezettel gyarapodjunk a felsorolt tulajdonságokban. Az isteni természetben való részesedés már ebben az életben elkezdődik.

Az elme megújulásáról Pál így ír:

*„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12,2)*

Isten világosságában tanuljuk meg felismerni, mi az Ő akarata.

*„Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek…” (1Thesszalonika 4,3)*

Pál a galatákért fáradozva így fogalmazta meg a célt:

*„Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szűlök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus.” (Galata 4,19)*

Jézus nyomdokain járunk, és Hozzá leszünk hasonlóak:

*„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Korinthus 3,18)*

# 4. Érettség és szolgálat

Krisztus szolgálattevőket adott a szentek felkészítésére és testének építésére (Efézus 4,11–12). Pál megnevezi ennek célját:

*„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az [Ő] segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fölépítésére szeretetben.” (Efézus 4,13–16)*

Az érettség nem életkort, hosszú hívő múltat vagy nagy ismeretet jelent. Az érett ember a hallott tanítást Isten Igéjéhez méri. Az igazságot szeretetben követi, és Krisztushoz ragaszkodik.

*„Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.” (Zsidók 5,14)*

Minden tagnak megvan a maga helye és feladata. Nem kaptuk ugyanazt, és nem ugyanazt a munkát végezzük. Az érettségben mások javát keressük. Az Istentől kapott megértést továbbadjuk, intjük és bátorítjuk egymást, és elvégezzük a ránk bízott szolgálatot.

Pál az egymáshoz való viszonyunkról is világosan ír:

*„Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga [hasznát,] hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is,” (Filippi 2,3–5)*

# 5. Hűségesen mindvégig

*„És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.” (Máté 24,12–13)*

Mi a gonoszság láttán is megmaradunk az Isten és az emberek iránti szeretetben. Állhatatosan ragaszkodunk ahhoz, amit Istentől megértettünk. Isten akaratát cselekedjük, és türelemmel várjuk Krisztus eljövetelét és a megígért mennyei jutalmat:

*„Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.” (Zsidók 10,36)*

Pál a nyomorúságok és üldözések között is Krisztus szeretetének megtartó erejéről tesz bizonyságot:

*„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett,” (Róma 8,37)*

Pál saját életének végéhez közeledve így tekintett vissza a megtett útra:

*„Ama nemes harczot megharczoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:” (2Timótheus 4,7)*

A nehézségeink között is Krisztus szeretetére támaszkodunk. Az utat végigjárjuk, hitünket megtartjuk.

# Befejezés

Mózes Istennel való kapcsolata meghatározta az útját. Az ígéret földjére sem akart Nélküle továbbmenni. Mi Jézus Krisztus által járulunk az Atyához. Életünk legnagyobb értéke ez: megismerni Jézust, hallani a hangját, és haladni a nyomdokain.

Jézus az engedelmeskedő tanítványairól ezt mondja:

> *„Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.” (János 15,14)*

# A szerzőről

E sorok szerzője élete késői szakaszában külön hálával gondol J. O. Smithre és Illés Mátyásra. Bár már egyikük sincs közöttünk, örökségük tovább él.